2013-39-RE

CAUSA 2013-39-RE

(Sans Leon c/ Principat d'Andorra)

Sentència del Tribunal Constitucional del 5-5-2014 relativa al recurs d'empara 2013-39-RE

Número de registre 506-2013. Recurs d'empara

Sentència del 5 de maig del 2014

BOPA núm. 29, del 14 de maig del 2014

En nom del Poble Andorrà;

El Tribunal Constitucional;

Atès l'escrit presentat i registrat al Tribunal Constitucional, el 15 d'octubre del 2013, per la representació processal del Sr. Albert Sans Leon, mitjançant el qual interposa un recurs d'empara contra la sentència del 2 d'octubre del 2012, dictada pel Tribunal de Corts, i contra la sentència del 24 de maig del 2013 i l'aute del 19 de setembre del mateix any, dictats per la Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia, per una presumpta vulneració del dret a la jurisdicció, reconegut a l'article 10 de la Constitució i atès que demana al Tribunal Constitucional que atorgui l'empara sol·licitada, que revoqui les resolucions recaigudes en aquest procediment i que declari nul·les totes les actuacions judicials realitzades;

Vista la Constitució, especialment els articles 10, 41, 88 i 98 c);

Vista la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, especialment el títol IV, capítol sisè;

Vist l'informe del Ministeri Fiscal del 20 de novembre del 2013;

Vist l'aute del Tribunal Constitucional del 13 de gener del 2014, que va admetre a tràmit, sense efectes suspensius, el recurs d'empara 2013-39-RE;

Vist l'escrit d'al·legacions presentat, el 29 de gener del 2014, per la representació processal del Sr. Olivier Montel Monteret;

Vist l'escrit d'al·legacions presentat, el 30 de gener del 2014, per la representació processal del Sr. Albert Sans Leon;

Vistes les conclusions formulades, dintre de termini, per les parts i pel Ministeri Fiscal;

Escoltat l’informe de la magistrada ponent, Sra. Laurence Burgorgue-Larsen;

Antecedents

Primer

Arran d’una disputa amb motiu d’un accident de tràfic lleu, el 2 d’octubre del 2012, el Tribunal de Corts va condemnar com a responsable penalment en concepte d’autor, sense concurrència de circumstàncies modificatives de la responsabilitat penal el Sr. Albert Sans Leon d’un delicte major de lesions doloses que han requerit per a la seva curació tractament mèdic posterior a la primera assistència, d’un delicte menor d’amenaces no condicionals i d’una contravenció penal de vexacions lleus a la pena de 18 mesos de presó condicional amb un termini de suspensió de condemna de 4 anys.

Com a responsable civil va condemnar el Sr. Albert Sans Leon a indemnitzar la CASS amb un import de 1.597,29 € i el Sr. Olivier Montel Monteret amb un import total d’11.406,00 €, desglossats de la manera següent: en concepte d’IPP, la quantitat de 3.000,00 €, en concepte de *pretium doloris*, la quantitat de 2.500,00 €, en concepte de perjudici del lleure, la quantitat de 1.000,00 €, i, en concepte d’ITT, la quantitat de 4.906,00 €.

Així mateix, condemnava el Sr. Albert Sans Leon i el seu acompanyant a indemnitzar solidàriament el Sr. Olivier Montel Monteret amb la quantitat de 2.000,00 € en concepte de perjudici moral derivat de les amenaces no condicionals i de les vexacions lleus.

Segon

La representació processal del Sr. Albert Sans Leon va presentar un recurs d’apel·lació contra aquesta sentència, i, el 24 de maig del 2013, la Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia va dictar una sentència mitjançant la qual desestimava el recurs esmentat i confirmava la sentència de la primera instància.

Tercer

La representació processal del Sr. Albert Sans Leon va formular, aleshores, un incident de nul·litat d’actuacions per tal com va considerar que s’havien vulnerat els principis d’innocència, d’igualtat, “*in dubio pro reo*”, així com els drets a la jurisdicció, a obtenir una decisió fonamentada en Dret i a un procés degut substanciat per un tribunal imparcial, reconeguts a l’article 10 de la Constitució.

En aquest mateix escrit, aquesta part demanava la recusació del fiscal general, de la batlle instructora i d’una magistrada del Tribunal de Corts.

Quart

El 19 de setembre del 2013, la Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia va dictar un aute en què declarava que pel que feia a les recusacions, el demandant no havia respectat el procediment establert a aquest efecte. També destacava que, en suport de la seva demanda, desenvolupava "*un teixit d'al·legacions, fins i tot insinuacions, no basant-se sobre cap prova concreta, de tal manera que sol·licita d'aquesta Sala Penal que constitueixi ella mateixa la prova mancant procedint o fent procedir a l'audició de múltiples persone*s."

Pel que fa a la resta de vulneracions al·legades, recordava que l'incident de nul·litat d'actuacions no organitza un tercer grau de jurisdicció que comporti una nova valoració de la prova. En aquest cas, el demandant reitera una argumentació idèntica a aquella que es va presentar davant aquesta mateixa Sala i que va ser contestada en els fonaments de la sentència que exposen clarament els elements de prova que han portat a la confirmació de la sentència del Tribunal de Corts.

Per consegüent, la Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia va desestimar l'incident de nul·litat d'actuacions esmentat.

Cinquè

El 15 d'octubre del 2013, la representació processal del Sr. Albert Sans Leon va interposar un recurs d'empara contra la sentència del 2 d'octubre del 2012, dictada pel Tribunal de Corts i contra la sentència del 24 de maig del 2013 i l'aute del 19 de setembre del mateix any, dictats per la Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia, per una presumpta vulneració del dret a la jurisdicció, reconegut a l'article 10 de la Constitució.

En el seu escrit de recurs d'empara, aquesta part exposa de manera molt detallada les diverses fases del procés, les seves al·legacions i pretensions en les instàncies anteriors, així com el contingut precís de les resolucions avui impugnades.

Pel que fa als greuges de constitucionalitat esgrimits, destaca que s'ha vulnerat el principi de la presumpció d'innocència del recurrent per tal com no s'ha acreditat cap dels fets imputats; en les actuacions no hi ha ni una sola prova que demostri que el recurrent va agredir, amenaçar o vexar el Sr. Olivier Montel Monteret. En definitiva, considera que va ser condemnat sense prova de càrrec vàlidament obtinguda i produïda amb totes les garanties que exigeix el dret a la defensa, reconegut a l'article 10 de la Constitució.

Així mateix, al·lega que s'ha vulnerat el principi d'igualtat, ja que considera una diferència de tracte evident pel fet que el querellant és una persona de reconeguda notorietat en el món de la Justícia.

Aquesta part manifesta també que s'ha invertit el principi in dubio pro reo, que és un dels pilars del dret penal modern on el Ministeri Fiscal ha de provar la culpa de l'acusat i no l'acusat provar la seva innocència. A més de ser un reforç del principi d'innocència, la seva aplicació està relacionada amb el principi de legalitat.

En definitiva, considera que la vulneració dels principis esmentats, afegit amb la vinculació del querellant amb les persones recusades suposa la vulneració del dret a la jurisdicció, reconegut a l'article 10 de la Constitució, que estableix el dret a obtenir una decisió fonamentada en Dret i el dret

a un procés degut, substanciat per un tribunal imparcial.

Pel que fa a les recusacions plantejades, al·lega que aquestes s'han de formular en el moment en què hi hagi un fet o un indici que les sustenti. En aquest cas, considera que aquest moment va ser la vista oral, celebrada el 22 de març del 2013 en el moment de la intervenció del fiscal general, el qual va descriure al querellant de manera elogiosa.

Pel que fa a la manca d'acreditació en relació amb les recusacions esmentades, manifesta que totes les al·legacions adduïdes sobre aquest punt són públiques i demostren una relació d'amistat entre el querellant i les persones en qüestió, cosa que havia pogut generar una manca d'imparcialitat.

Per acabar, demana al Tribunal Constitucional que atorgui l'empara sol·licitada, que revoqui les resolucions recaigudes en aquest procediment i que declari nul·les totes les actuacions judicials realitzades.

Sisè

El 20 de novembre del 2013, el Ministeri Fiscal va presentar un informe en què considera que allò que pretén el recurrent és que el Tribunal Constitucional revisi la interpretació i l'aplicació del dret ordinari efectuades per la Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia, especialment en relació amb la prova portada a terme davant els tribunals ordinaris en virtut de les seves competències.

Destaca que les resolucions objecte de recurs estan suficientment fonamentades en Dret i les valoracions de la prova realitzada no es poden tatxar, en absolut, d'arbitràries, havent-se de considerar les mateixes conformes a la comuna opinió del conjunt dels juristes.

Pel que fa a les recusacions plantejades, declara que aquestes al·legacions no són únicament extemporànies i mancades de qualsevol versemblança, sinó que excedeixen en determinats extrems el dret a la defensa, podent incórrer en altres responsabilitats, ja que es basen en manifestacions totalment incertes i sense cap base probatòria.

Pel que fa a la vulneració del dret a la presumpció d'innocència, manifesta que la condemna del recurrent es fonamenta en una prova de càrrec obtinguda lícitament i incorporada al procés de conformitat amb la norma processal. Tampoc s'ha produït la vulneració del principi *in dubio pro reo*, ja que en aquesta causa el tribunal jutjador no ha tingut cap dubte en relació amb la culpabilitat del recurrent.

Després de recordar el contingut de l'article 10 de la Constitució, demana, de conformitat amb l'article 37.2 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, la inadmissió a tràmit d'aquesta causa per una manca manifesta de contingut constitucional en la infracció denunciada.

Setè

El 13 de gener del 2014, el Tribunal Constitucional va admetre a tràmit aquesta causa, sense efectes suspensius, i va trametre la causa a les parts per tal que presentessin les al·legacions que estimessin pertinents.

Vuitè

El 29 de gener del 2014, la representació processal del Sr. Olivier Montel Monteret va presentar un escrit d'al·legacions en què manifesta que no s'ha produït cap de les vulneracions al·legades per la part recurrent, la qual ha tingut la possibilitat de presentar els seus arguments i les proves que més li van convenir. Així mateix, convé destacar que aquelles que no van ser admeses, ho van ser per causes que només se li poden imputar a ell, ja que no les va proposar en temps i forma. Seguidament, enumera una a una les proves desestimades per extemporànies.

Pel que fa a la independència i a la imparcialitat dels tribunals, considera que totes les dades que indica el recurrent eren a bastament conegudes quan es va iniciar la instrucció de la causa, moment en què si li convenia hagués pogut recusar la batlle instructora. El mateix succeeix amb la magistrada del Tribunal de Corts, que no va ser ni ponent de la vista oral, ni ponent de la redacció de la sentència. Quant al fiscal general que també se sabia que intervindria a la vista oral, no es poden retenir les afirmacions del recurrent per manca de fonament, cosa que es pot comprovar fàcilment de la lectura de l'acta de la vista oral, on s'aprecia que en cap cas el Ministeri Fiscal es va referir al Sr. Olivier Montel Monteret amb uns termes que podrien donar a entendre que entre ells existeix una relació d'amistat.

Segons el parer d'aquesta part, l'exposició dels fets efectuada per la representació processal del recurrent és fantasiosa i en cap moment s'acredita que el Sr. Olivier Montel Monteret tingui una amistat manifesta amb les tres persones recusades i, menys encara, que es trobin dins de cap dels restants supòsits que preveu l'article 73 de la Llei qualificada de la Justícia.

Sense entrar en més detalls nega que tingui cap relació d'amistat amb cadascuna de les persones menciones en l'escrit de recurs d'empara, ni tampoc és familiar de cap d'ells, ni ha anat a casa seva, ni ha estudiat amb ells, ni ha tingut cap relació en tant que advocat, ni altra relació mercantil o econòmica. Com ho destaca el Consell Superior de la Justícia, tant batlles com magistrats i fiscals s'han de relacionar professionalment amb tots els membres del cos judicial, i aquesta circumstància no els converteix en amics als efectes d'allò que disposa l'article 73 esmentat.

Així mateix, considera que les resolucions objecte de recurs tenen un raonament coherent i no arbitrari. Segons el seu parer, existeixen proves més que suficients que acrediten que el Sr. Olivier Montel Monteret va ser agredit pel recurrent i que aquest li va causar les lesions que consten en els autes (testimoniatge de l'acompanyant del recurrent, declaració mateixa del recurrent, certificat del Dr. Marqués, informe de la metge forense, declaració de la víctima, declaració dels agents de policia i absència d'altres testimonis).

Pel que fa al delicte menor d'amenaces no condicionals i de la contravenció penal de vexacions lleus, destaca l'acreditació de la realitat dels fets (versió mantinguda en tot moment per la víctima, versió de l'acompanyant del recurrent, informe del Servei de Policia i antecedents per fets similars per part del recurrent).

En definitiva, aquesta part conclou que la jurisdicció ordinària ha pres en consideració tots els elements continguts en aquestes actuacions, ha motivat de manera expressa les seves decisions, motiu pel qual és totalment incert que únicament s'hagi tingut en compte la versió dels fets exposada pel Sr. Olivier Montel Monteret, per tant, no s'ha vulnerat cap dels drets al·legats.

Per acabar, demana que el Tribunal Constitucional desestimi íntegrament aquest recurs d'empara i que es condemni el recurrent al pagament de les costes processals del procediment, inclosos els

honoraris d'advocat d'aquesta part.

Novè

El 30 de gener del 2014, la representació processal del Sr. Albert Sans Leon va presentar un escrit d'al·legacions en què lamenta novament que el fiscal general no hagi aprofitat l'informe presentat per afirmar expressament i rotundament en aquesta instància, que ell personalment no incorre en cap dels supòsits que es preveuen en els articles 73 i 90 de la Llei qualificada de la Justícia, en particular, que no té cap relació jurídica, ni econòmica, ni d'amistat amb el querellant, ni tampoc amb la seva advocada.

Per acabar, reitera que s'estimi el recurs d'empara i que es revoquin les resolucions objecte de recurs.

Desè

L'11 de febrer del 2014, el Ministeri Fiscal, el 18 de febrer del mateix any, la representació processal del Sr. Albert Sans Leon, i, el 24 de febrer següent, la representació processal del Sr. Olivier Montel Monteret van presentar els seus escrits de conclusions en què reprodueixen les al·legacions i els arguments continguts en els seus escrits anteriors.

Fonaments jurídics

Primer

Aquest recurs d'empara s'articula al voltant de diversos greuges que, en realitat, estan vinculats tots ells a l'article 10 de la Constitució.

Això és evident quan el recurrent al·lega la vulneració del dret a la presumpció d'innocència com a tal (art. 10.2), però també quan al·lega la vulneració del principi inherent al procediment penal d'acord amb el qual, en cas de dubte raonable sobre la culpabilitat d'una persona, aquest dubte ha de ser favorable a l'encausat (*in dubio pro reo*). Si el recurrent, en el marc d'aquest recurs d'empara, presenta aquest element de manera separada de l'al·legació relativa a la presumpció d'innocència, en realitat, aquest greuge està íntimament connectat amb aquesta darrera. Per consegüent, convé agrupar aquestes dues al·legacions.

Pel que fa a un altre greuge adduït pel recurrent relatiu a la qüestió de la imparcialitat del procediment, la vinculació amb l'article 10 no genera cap dubte, ja que l'exigència d'un "*tribunal imparcial*" s'hi menciona *expressis verbis* (art. 10.1): es tracta d'un element consubstancial a qualsevol procediment judicial en un Estat de Dret.

En realitat, tan sols la presentació d'una vulneració del principi d'igualtat no té lligam amb l'article 10 esmentat, i més concretament, amb els drets fonamentals susceptibles d'un recurs d'empara. Nogensmenys , l'article 6 de la Constitució –ubicat en el capítol I, intitulat "*Principis generals*", del

títol II "*Dels drets i llibertats*"- estableix uns principis que participen en la interpretació dels drets susceptibles de ser l'objecte d'un recurs d'empara (veg. la sentència del 7 de setembre del 2013, recaiguda en la causa 2013-4 i 8-RE, Fj 4t).

Sobre la base d'aquests elements diferents, aquest Tribunal ha de valorar si el recurrent, en el marc del procediment judicial seguit contra ell, es va trobar o no es va trobar en una situació d'indefensió material (veg. la sentència del 7 de setembre del 2007, recaiguda en la causa 2007-12-RE, Fj 2n; la sentència Da Costa Maia c/ Principat d'Andorra del 13 de gener del 2014, recaiguda en la causa 2013-29-RE, Fj 1r). Altrament dit, es tracta d'examinar si el procediment judicial en qüestió ha vulnerat tant la presumpció d'innocència del recurrent, com el seu dret a beneficiar-se d'un procés equitable davant un tribunal imparcial, aquests dos elements havent de ser analitzats a la llum del principi d'igualtat.

Segon

El principi de la presumpció d'innocència és un principi cardinal en el procediment penal de qualsevol Estat de Dret, del qual el principi *in dubio pro reo* és una expressió particular (veg. TEDH del 13 de juliol del 2010, Tendam c/ Espanya, paràgraf 37). El seu respecte, tant per les instàncies judicials com pels representants de l'executiu, és fonamental per tal que els justiciables tinguin confiança en la Justícia del seu país

El Tribunal Constitucional recorda de manera reiterada la importància de la presumpció d'innocència (veg. la sentència del 13 de gener del 2014, Costa Maia c/ Principat d'Andorra, recaiguda en la causa 2013-29-RE). Tal com aquest Tribunal ha recordat recentment, les jurisdiccions ordinàries han de procedir a una ponderació equilibrada dels diferents elements de prova. El cànon de constitucionalitat en relació amb aquest punt és el següent (extret de la sentència del 13 de març del 2014, recaiguda en la causa 2013-45-RE): "*I pel que fa a la manca de ponderació o de valoració dels arguments aportats per la recurrent, cal posar de manifest que la necessitat de ponderar, de manera contradictòria, els arguments de les parts en conflicte, sense incórrer en incongruència omissiva, s'ha considerat inclosa en el dret a obtenir una resolució fonamentada en Dret –malgrat que res impedeix que en aquest cas es pugui reconduir al dret a la presumpció d'innocència dins de l'exigència de la pràctica de les proves amb totes les garanties processals. Concretament, hem reiterat que aquest dret a obtenir una resolució fonamentada en Dret inclou l'obligació dels tribunals ordinaris de donar resposta motivada i raonable a les pretensions de les parts i a les argumentacions fonamentals que les basen i que la motivació de les resolucions ha de permetre que les parts coneguin les raons de la decisió adoptada tot explicitant la ponderació contradictòria de les argumentacions referides. Tanmateix, també hem declarat que això no vol dir que sigui necessari, en tot cas, donar resposta expressa i detallada a totes i cadascuna de les argumentacions emprades, ja que es poden donar supòsits en què la resposta tàcita a determinades pretensions i argumentacions sigui constitucionalment legítima. Això succeeix, per exemple, quan del conjunt dels raonaments continguts en les resolucions judicials es pugui deduir raonablement que l'òrgan judicial ha valorat les pretensions i les argumentacions i, a més, es dedueixin els motius en els quals es fonamenta la resposta tàcita (veg. la sentència del 12 d'octubre del 2009, recaiguda en la causa 2009-9-RE)*"

Una vegada recordat el cànon de constitucionalitat establert per aquest Tribunal Constitucional en matèria de presumpció d'innocència, és a la seva llum que hem d'examinar aquesta causa.

Tercer

L’anàlisi detallada de diversos documents que obren en autes no permet arribar a la conclusió que les dues instàncies de la jurisdicció penal van examinar els elements fàctics de la causa, considerant la totalitat dels fets sotmesos a la seva apreciació i valorant de manera contradictòria els arguments principals de les dues parts, la qual cosa hauria estat susceptible de destil·lar un dubte raonable en relació amb la culpabilitat del recurrent. Altrament dit, de la motivació continguda en les resolucions objecte de recurs es desprèn que alguns dels arguments principals adduïts pel recurrent no van ser tinguts en compte per les jurisdiccions ordinàries, sense que aquesta part pugui saber i entendre el per què no van ser considerats com a descàrrec seu.

Quart

La primera sèrie d’elements té a veure amb les circumstàncies que envolten l’accident de circulació, així com l’agressió física que se’n derivaria. Cal destacar que dues circumstàncies fàctiques que, atesa la motivació de la sentència recorreguda poden considerar-se ignorades per la jurisdicció penal, (la primera relativa als elements que provenen de la investigació policial; la segona referent al procediment disciplinari incoat contra els agents de policia a instància del Sr. Olivier Montel Monteret); que una tercera no va ser “*discutida*” (el fet que el Sr. Olivier Montel no hagi anat directament al hospital seguin les recomanacions dels agents de policia), mentre que una quarta dada (un peritatge mèdic a instància de part) no va ser inclosa en les actuacions. El problema rau en què aquests elements diferents van ser portats degudament al coneixement dels jutges i que anaven en el sentit de la defensa del recurrent.

La segona sèrie d’elements deriva de l’examen concret del desenvolupament dels fets –tal com van ser relatats pel Sr. Olivier Montel Monteret i que no van poder ser corroborats per cap testimoni– que es van interpretar de manera exclusiva contra el recurrent. Això és manifest pel que fa a la manera en què els jutges van examinar els fets relatats per tal de concloure a l’existència d’un delicte menor d’amenaces (article 143 del Codi penal) i de contravenció penal de vexacions (article 478.1 del Codi penal) imputats al recurrent (Tribunal de Corts, sentència del 2 d’octubre del 2012, segon considerant i la sentència del Tribunal Superior de Justícia del 24 de maig del 2013, segon considerant).

Aquesta conclusió es reforça per la vulneració del principi d’igualtat que es desprèn de la continuació de la motivació de les resolucions. En aquesta fase, recordarem que el principi d’igualtat (article 6) condueix la interpretació del principi de la presumpció d’innocència (article 10.2). El Tribunal de Corts (sentència del 2 d’octubre del 2012, segon considerant) i el Tribunal Superior de Justícia (sentència del 24 de maig del 2013, segon considerant) han vinculat els fets d’aquesta causa –interpretats contra el recurrent- a fets anteriors que no havien *in casu* de ser esmentats sota pena de donar el sentiment als justiciables que la Justícia té “*dues velocitats*” i que es pronuncia en funció de la personalitat i/o de l’estatus de les persones afectades.

Sobre la base d’aquests elements diversos, el Tribunal Constitucional considera que “*la ponderació contradictòria dels diferents arguments*” no s’ha efectuat correctament, cosa que no ha permès al recurrent conèixer de manera suficient les raons de la decisió adoptada.

Cinquè

Atorgada l'empara pel primer motiu, no és necessari enjudiciar la segona al·legació adduïda.

Per consegüent, sobre la base d'aquestes consideracions, aquest Tribunal considera que s'ha vulnerat el dret del recurrent de l'article 10.2 de la Constitució.

DECISIÓ:

En atenció a tot allò que s'ha exposat, el Tribunal Constitucional, per l'autoritat que li confereix la Constitució del Principat d'Andorra,

HA DECIDIT:

Primer

Estimar el recurs d'empara presentat per la representació processal del Sr. Albert Sans Leon contra la sentència del 2 d'octubre del 2012, dictada pel Tribunal de Corts, i contra la sentència del 24 de maig del 2013 i l'aute del 19 de setembre del mateix any, dictats per la Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia.

Segon

Declarar la vulneració del dret a la presumpció d'innocència, reconegut a l'article 10.2 de la Constitució.

Tercer

Anul·lar la sentència del 2 d'octubre del 2012, dictada pel Tribunal de Corts, i, la sentència del 24 de maig del 2013 i l'aute del 19 de setembre del mateix any, dictats per la Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia.

Quart

Retrotreure les actuacions al moment anterior al pronunciament de la sentència del Tribunal de Corts.

Cinquè

Publicar aquesta sentència, d'acord amb allò que disposa l'article 5 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, al Butlletí Oficial del Principat d'Andorra.

I així, per aquesta sentència nostra, que ha de ser notificada a la representació processal del Sr.

Albert Sans Leon, a la representació processal del Sr. Olivier Montel Monteret, al president del Tribunal de Corts, a la presidenta del Tribunal Superior de Justícia i al Ministeri Fiscal ho pronunciem, manem i signem a Andorra la Vella, el 5 de maig del 2014.

Juan A. Ortega Díaz-Ambrona
President

Laurence Burgorgue-Larsen
Vicepresidenta

Carles Viver Pi-Sunyer
Magistrat

Pierre Subra de Bieusses
Magistrat